

وضعیت زنان کارگر در کارخانه جات نساجی هند

برگردان ناهید جعفرپور

در حدود 10 تا 20 درصد کارگران زن منطقه سومانگالی بین 12 تا 14 ساله می باشند. در واقع در این منطقه پیمان جهانی سازمان کار بشتت خدشه دار می شود. شرایط کاری روی سلامتی کارگران جوان بشتت تاثیر گذاشته و آنها ساعت ها بدون استراحت ایستاده مشغول بکارند.

بیکاری، نابرابری در زندگی و شرایط کاری، تجارت ناعادلانه، عدم سرمایه گذاری در زیر ساختارها بخشی از سیستم نابرابر تولید و تجارت کنونی است که بخصوص زنان مهمترین قربانی اش می باشند. از سال ۱۹۷۰ به این سو در صنایع نساجی ۴۵ درصد محل های کار حذف گردیده است که در نتیجه صدها هزار کارگر (بخصوص زنان) بیکار گشته اند. این در حالی است که عدم سرمایه گذاری در صنایع ساختمانی، صنایع فولاد و کشتی رانی هم باعث بیکار شدن ۱۴۵۰۰۰ نفر گشته است.

هم اکنون بیش از ۱۲۰۰۰۰ زن جوان در صنایع نساجی سومانگالی هند مشغول بکارند. گزارش های سال ۲۰۱۱ تصویری تکان دهنده از زندگی روزمره این کارگران جوان را نشان می دهد: در این گزارش تکان دهنده در باره کار کودکان، اضافه کاری اجباری، خطر برای سلامتی کارگران و سلب آزادی کارگران، ممنوعیت اعتصاب، فحاشی و تجاوز جنسی به کارگران توسط سرپرستان و نگهبانان و... صحبت شده است. بدین طریق کارگران زن را مجبور می کنند تا ۱۲ ساعت در روز و ۷۲ ساعت در هفته کار کنند. در هر اطاق خوابگاه ۵ تا ۶ زن جوان بسر می برند. از سه بار غذا در روز یا مدد های اجتماعی و بیمه خبری نیست. در حدود ۱۰ تا ۲۰ درصد کارگران زن منطقه سومانگالی بین ۱۲ تا ۱۴ ساله می باشند. در واقع در این منطقه پیمان جهانی سازمان کار بشتت خدجه دار می شود. شرایط کاری روی سلامتی کارگران جوان بشتت تاثیر گذاشته و آنها ساعت ها بدون استراحت ایستاده مشغول بکارند. طبق گزارش فوق کارگران جوان زن مرتبا از مشکلات جریان خون، خستگی، بیخوابی و سر درد و شکم درد رنج می برند. در بسیاری از اوقات آنها مجبورند بدون ماسک (برای محافظت از گردو خاک پنبه

که بهنگام کار در فضا پخش می شود) کار کنند. زیرا که بخش این ماسک ها به اندازه کافی در کارگاه ها وجود ندارند. این مسئله باعث شده است که بسیاری از کارگران جوان از بیماری های ریوی رنج ببرند. برای مثال یکی از زنان جوان کارگر بنام یولها با زمانی که مشغول بکار شد ۱۴ ساله بود و از ۳۵ روپیه مزد روزانه ۱۵ روپیه اش را کارفرما برای غذا و مسکن کم می نمود بطوری که او با مزد ۲۰ روپیه (برابر با ۳۳ سنت) مجبور بکار بود. وی بعد از دو سال و نیم کار هنوز کارخانه را بندرت آنهم به همراهی نگهبان ترک می نمود. خانواده اش را بعد از یکسال کار ملاقات نمود. زمانی که وی بیمار شد و بعد از اینکه بارها و بارها بیهوش گشت و دچار کمبود تنفس شد به بیمارستان منتقل شد و در بیمارستان پزشکان در ریه وی توده ای از فضولات پنبه پیدانمودند که می بایست با یک جراحی از بدن این دختر جوان برداشته شود. هزینه بیمارستان ۲۰۰۰۰ روپیه بود (۳۳۰ یورو) که کارفرما علاوه بر وعده های بسیار اما حاضر به پرداختن نشد و این هزینه را پدر و مادر تهری دست این کارگر جوان می بایست بپردازند.

بعد از علنی شدن گزارش فوق شرکت های نساجی اعتراض نامه هائی تنظیم نمودند و خواهان این شدند تا گزارش های دیگری تنظیم گردد. از آپریل ۲۰۱۲ گزارش دیگری در حال تنظیم است که هنوز علنی نشده است. اوائل مارس امسال مرکز تحقیقاتی سومو که برای شرکت های چند ملیتی کار می کند گزارش مختصری را از تحقیقات خود منتشر نمود. در این گزارش بهبودی شرایط کار قید شده است. بطور مثال در این گزارش از بهبود دستمزد ها و مجموعه پولی که کارگران بعد از پایان قرار داد سه ساله دریافت می نمایند، نام برده شده است. همچنین طبق این گزارش وضعیت مسکن و تغذیه و آزادی رفت و آمد کارگران بهبود یافته است. اما با این وجود طبق همین گزارش هم مشکلات کارگران به قوت خود باقی مانده است. اینکه دختران جوان عمدتاً از فقیرترین بخش های جامعه انتخاب می شوند. همواره چون گذشته کارفرمایان کارگران زن را مجبور به اضافه کاری می کنند و سوء استفاده جنسی و آزار و اذیت کارگران زن همچنان ادامه دارد. راه رسیدن به یک شرایط عادلانه کار بسیار طولانی است. آنچه که مهم است و در گزارش های کنونی هم به چشم می خورد توجه افکار عمومی بخش های مختلف جامعه هند به این حقایق است و وظیفه اتحادیه های کارگری و سازمان های غیر دولتی زنان پرداختن به این مشکلات و دفاع حقوقی از این کارگران زن می باشد. از جمله سازمان های غیر دولتی زنان که در بخش نساجی هند مشغول به فعالیت می باشند سازمان غیر دولتی زنان

تاریخچه کوتاه از کار سازمان غیر دولتی زنان سی وی دپ در هند

موآنده تشکلی محلی است که از سوی سازمان غیر دولتی زنان سی وی دپ برای دفاع از حقوق زنان کارگر بخش نساجی هند به وجود آمده است. سازمان غیر دولتی سی وی دپ ده ها سال است که برنامه های مختلف برای دفاع از حقوق زنان کارگر سازماندهی می نماید.

۸ سال است که نهاد محلی موآنده تلاش دارد بر روی مشکلات زنان کارگر بخش نساجی متمرکز شود و نیازها و زندگی آنان را بعنوان زن که معمولا اکثرا زنان سرپرست خانوار هم می باشند در مرکز توجه همه قرار دهد. برای مثال سازمان محلی موآندا سمینارهای بیشمارو کارزارهای متعدد برای حل مشکلات زنان کارگر ترتیب داده است از جمله کارزار بر علیه آزار و اذیت در محل کار، مهد کودک در محل کار، حداقل دستمزد و...

سازمان موآنده در حال حاضر بسیار گسترش یافته است و بعنوان یک سازمان زنان کارگرتجربه فراوان کسب نموده است. صد ها زن کارگر مستقیم و یا غیر مستقیم هم اکنون به کمکها و راهنماییها و پشتیبانیهای حقوقی این سازمان در باره مشکلات خانگی و مشکلات محل کار خود وابسته اند. سازمان موآنده با تیمی قوی از زنان فعال در بخش نساجی تلاش دارد زنان کارگر را در مقابل آسیبهای خانگی و آسیبهای محیط کار محافظت نماید. این سازمان از سوئی بعنوان اتحادیه زنان کارگر به مشکلات حقوقی زنان رسیدگی می کند و از سوی دیگر بعنوان سازمان زنان از حقوق زنان کارگر مهاجر در مقابل کارفرما دفاع می نماید. تقریبا ۹۰ درصد زنان کارگر نساجی هند در کنار کار طاقت فرسا مسئولیت خانواده و فرزندان را هم بر دوش می کشند.

دلیل موجودیت سازمان زنان موآنده:

سازمان زنان موآنده بعنوان اتحادیه مستقل و قوی وظیفه خود را دفاع و محافظت از حقوق زنان کارگر دانسته و برای بهبودی شرایط کاری آنان حرکت می نماید.

اهداف:

- ۱- زنان را زیر چتر اتحادیه کارگری سازماندهی نماید
 - ۲- خودآگاهی زنان کارگر را نسبت به حقوقشان در محیط کار بالا برد
 - ۳- خودآگاهی زنان را نسبت به حقوق زن بودنشان بالا برد
 - ۴- برای وضعیت دستمزدی زنان مبارزه و حرکت کند
 - ۵- رابطه سازمان غیر دولتی زنان را با نهاد های دولتی مانند اداره کار، نهاد های زنان و کودکان و کمیسیون های قانونی زنان تنظیم و در مقابل آنان مدافع حقوق زنان باشد.
- برنامه و آکسیون ها :

۱- برنامه های آموزشی برای کارگران زن: آموزش زنان کارگر نسبت به حقوق کاری، حقوق زنان، آموزش تم های فمینیستی، پیشگیری های پزشکی و مدد های اجتماعی

۲- آموزش ها اتحادیه ای و جنبشی و تشکیل گروه های کاری

۳- تجمعات مثلا برای روز زن و اول ماه مه، کار با افکار عمومی و کار رسانه ای در باره وضعیت زنان کارگر بخش نساجی. آخرین تجمع که برای اول ماه مه امثال برنامه ریزی شده تا کنون ۵۰۰ عضو فعال یافته است.

۴- دادن یک روزنامه هر دو ماه یکبار. این روزنامه توسط فعالین کارگر تنظیم می شود

۵- تشکیل یک مرکز فرهنگی برای کارگران جوان: تاتر و کتاب خوانه و برنامه های فرهنگی دیگر که توسط فعالان کارگری سازماندهی می شود

۶- مشاوره در باره مشکلات خانگی و مشکلات محیط کار

۷- مشاوره حقوقی توسط وکلای سازمان غیر دولتی

کارزار برای دفاع از حقوق فرزندان خرد سال کارگران

سازمان زنان موآنده کارزاری برای دفاع از مادران سرپرست خانوار و فرزندان نشان و ایجاد مهد کودک در محیط کار و بهبود نگاهداری از این کودکان در مهد کودک های موجود را سازماندهی نموده است.

کارزار بر علیه خشونت بر علیه زنان کارگر

هوشار کارزاری است که سازمان موآنده سازماندهی نموده است و مفهوم آن هوشیاری و خود آگاهی است. تعداد بسیاری از کارگران زن در این کارزار سهیم می باشند. این کارزار بر علیه خشونت در محیط کار حرکت می نماید. کارگران در حواشی کارخانه ها و محل های سکونتشان به اجرای تاتر های متفاوت بر علیه خشونت می پردازند و با بلند گو پیام خود را به کارگران دیگر می رسانند. همچنین برنامه های رادیویی سازماندهی گشته و با خواندن سرود های انقلابی از طریق رادیو و تجمع و اعتراض جمعی اعتراض کارگران زن علنی می گردد. تا کنون از سوی این سازمان سه کارزار موفقیت آمیز برگزار شده است که دلیل اصلی این کارزار ها خودکشی کارگران زن بعزت خشونت ها متفاوت در محیط کار و قتل زنان کارگر در خارج از کارخانه بوده است. بخصوص قتل کارگر جوانی با نام روپا در سال ۲۰۱۰ که بشدت مورد تجاوز جنسی و آزار و اذیت قرار گرفته بود در مرکز توجه این کارزار ها قرار داشت.

منبع: تارنمای grasswüzel revolution